

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžso/19/2016
Identifikačné číslo spisu: 8014200271
Dátum vydania rozhodnutia: 25.01.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8014200271.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu Piotra Seweryna Zielińskiego - GreenAdvice, so sídlom Karpatská 754/7, 089 01 Svidník, IČO: 46 216 693, právne zastúpený JUDr. Dušanom Remetom, advokátom, so sídlom Masarykova 2, 080 01 Prešov, proti žalovanej Sociálnej poisťovni - ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8-10, 813 63 Bratislava, za účasti: M. Z., naposledy bytom I., Poľská republika, zastúpená opatrovníčkou F. E., Okresný súd Prešov, Grešova 3, 080 42 Prešov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 49420-2/2013-BA zo dňa 16. decembra 2013, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 6S/12/2014-38 zo dňa 23. októbra 2015 v spojení s opravným uznesením č. k. 6S/12/2014-62 zo dňa 22. apríla 2016, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 6S/12/2014-38 zo dňa 23. októbra 2015 v spojení s opravným uznesením č. k. 6S/12/2014-62 zo dňa 22. apríla 2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 49420-2/2013-BA zo dňa 16.12.2013, ktorým žalovaná zamietla odvolanie žalobcu a potvrdila prvostupňové rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Košice č. 90762-1/2013-KEM zo dňa 06.09.2013.

V odôvodnení rozsudku krajský súd v súvislosti so žalobou poukázal na ustanovenia § 249 ods. 1, ods. 2, § 250 ods. 2 a § 250j O.s.p., ktoré definujú fyzickú alebo právnickú osobu, ktorá bola ukrátená na subjektívnych právach, čo znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je žalobcom, musí byť súčasne aktívne legitimovaný hmotnoprávne, to znamená, musí ísť o skutočné ukrátenie a teda musí ísť o aktívne legitimovanú hmotnoprávnu osobu. Nedostatok hmotnej legitímácie znamená, že takáto osoba nebola

ukrátená na právach, a súd žalobu zamietne. Podľa názoru krajského súdu je treba rozlišovať aj procesnú legitimitáciu a ide o prípad, kedy žalobca ani netvrdí ukrátenie na právach, resp. netvrdí, že rozhodnutie bolo nezákonné, čo musí tvrdiť, inak by súd, ktorý je viazaný žalobcovým tvrdením, nemal čo preskúmať a viedlo by to k zastaveniu konania.

Žalobca tvrdí, že správne orgány v preskúmaných veciach nedodrжали zákonný postup, rozhodnutia sú nezákonné, arbitrárne, avšak v žalobe okrem nedodržania zákonnej 60-dňovej lehoty na vydanie napadnutých rozhodnutí netvrdí žiadne porušenie svojich subjektívnych práv. Je síce pravdou, že pri vydávaní rozhodnutí neboli dodržané procesné lehoty, avšak podľa názoru krajského súdu toto procesné pochybenie nemá vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí, pretože podľa § 250i ods. 3 O.s.p. - pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Zrušením žalobami napadnutých rozhodnutí len z tohto dôvodu by žalobca nedosiahol priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Okrem toho v prípade nečinnosti správnych orgánov bol na mieste postup podľa § 250t O.s.p., ktorý žalobca nerealizoval.

Namietaná nezákonnosť postupu a rozhodnutí žalovanej, bez uvedenia konkrétnych porušení subjektívnych práv žalobcu, je podľa názoru krajského súdu pre rozhodnutie vo veci irelevantná. Je nesporné, že žalobca ako zamestnávateľ platil povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na tú skutočnosť, že zákon o sociálnom poistení č. 461/2003 Z. z. v ustanovení § 145 ods. 1 upravuje, že Sociálna poisťovňa je povinná vrátiť poistné, ktoré bolo zaplatené bez právneho dôvodu fyzickej osobe alebo právnickej osobe povinnej odvádzať poistné alebo jej právnenmu nástupcovi do 30 dní od a) zistenia tejto skutočnosti Sociálnou poisťovňou alebo b) doručenia písomnej žiadosti fyzickej alebo právnickej osoby povinnej odvádzať poistné alebo jej právneho nástupcu. Podľa ods. 3 tohto ustanovenia - právo na vrátenie poistného sa premlčí do desiatich rokov od posledného dňa kalendárneho mesiaca, v ktorom bola platba uvedená v odseku 1 a 2 zúčtovaná na účet Sociálnej poisťovne v Štátnej pokladnici. Podľa ods. 4 tohto ustanovenia - poistné, ktoré je Sociálna poisťovňa povinná vrátiť, sa použije na zápočet pohľadávky Sociálnej poisťovne voči fyzickej osobe alebo právnickej osobe povinnej odvádzať poistné alebo voči jej právnenmu nástupcovi. Vzhľadom na vyššie citované zákonné ustanovenia rozhodnutiami Sociálnej poisťovne tak nemohlo byť podľa názoru krajského súdu zasiahnuté do majetkovej sféry žalobcu.

Za nedôvodnú považuje krajský súd aj námietku žalobcu, že Sociálna poisťovňa nebola oprávnená vykonať v predmetnej veci kontrolu vo vzťahu k reálnemu výkonu zamestnania zamestnancami žalobcu a v tejto súvislosti poukázal na ust. § 172 až 225 zákona č. 461/2003 Z.z.

Podľa názoru krajského súdu z ustanovenia § 196 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. jednoznačne vyplýva široká definícia dôkazu, a teda zákon nevyklučuje, aby Sociálna poisťovňa v rámci dokazovania nevykonala šetrenie za účelom zistenia skutočného stavu veci a na základe takto zisteného stavu veci vo veci rozhodla. Okrem toho krajský súd poukazuje aj na oprávnenie (povinnosť) Sociálnej poisťovne vykonávať potrebné šetrenia v zmysle základného nariadenia a vykonávacieho nariadenia, keďže v zmysle čl. 76 (4) základného nariadenia, inštitúcie a osoby, na ktoré sa vzťahuje toto nariadenie, majú povinnosť vzájomného informovania a spolupráce, aby sa zabezpečilo riadne vykonávanie tohto nariadenia. Ak príslušná inštitúcia v mieste bydliska dotknutej osoby, ktorá žiada o určenie uplatniteľnej legislatívy nadobudne pochybnosti ohľadom určenia uplatniteľnej legislatívy, môže tieto pochybnosti riešiť len spôsobom určeným v čl. 6, 15, 16 vykonávacieho nariadenia, ktoré prikazuje obrátiť sa na inštitúciu iného členského štátu.

Za nedôvodnú považuje krajský súd aj námietku žalobcu, že bola porušená zásada dvojnásťanosti konania, pretože z obsahu predložených administratívnych spisov je nepochybné, že žalovaná vo veciach nerozhodovala na základe iných dôkazov ako tých, ktoré boli zistené pred vydaním prvostupňových rozhodnutí, pričom je notoricky známou skutočnosťou, že prvostupňové a odvolacie konanie tvoria jeden celok. Rozhodnutia žalovanej sú len podrobnejšie skutkovo a právne odôvodnené.

Takýto postup žalovanej umožňuje § 218 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z., podľa ktorého odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu. Ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené nedostatky odstráni.

Vo vzťahu k ostatným námietkam žalobcu o prejudikovaní rozhodnutí v Oznámení žalovanej príslušnému orgánu Poľskej republiky a retroaktívite krajský súd uviedol, že žalobca v žalobách nenamietal v súvislosti s uvedenými námietkami porušenie konkrétneho právneho predpisu, ktorý by správnym orgánom takýto postup zakazoval, ani neuviedol, aké jeho subjektívne práva boli porušené.

Keďže subjektívne práva žalobcu porušené neboli, pretože v žalobe je namietané porušenie subjektívnych práv zamestnanca žalobcu, ktorý žalobu nepodal, pričom postavenie ďalšieho účastníka konania v zmysle § 250 ods. 1 O.s.p. nie je totožné s procesným postavením žalobcu a keďže postup žalovanej vo vzťahu k námietkam žalobcu bol v súlade so zákonom, krajský súd žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. ako nedôvodnú zamietol.

Krajský súd dodal, že v danom prípade sa nejedná ani o nerozlučné spoločenstvo žalobcu a ďalšieho účastníka konania (zamestnanca), pretože z hmotnoprávnych ustanovení zákona č. 461/2003 Z. z. nevyplývajú pre žalobcu a zamestnanca žalobcu (ďalšieho účastníka konania) rovnaké práva a povinnosti. Navyše z ustanovenia § 246c ods. 1 O.s.p. vyplýva, že pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti zákona. Pre posúdenie, či ide o samostatné alebo nerozlučné spoločenstvo, je rozhodná povaha predmetu konania vyplývajúce z hmotného práva. O. s. p. v § 91 ods. 2 nerozlučné spoločenstvo definuje tak, že ide o také spoločné práva alebo povinnosti, že sa rozsudok musí vzťahovať na všetkých účastníkov, ktorí vystupujú na jednej strane, úkony jedného z nich platia i pre ostatných... Správne súdnicstvo podľa piatej časti O.s.p. je o ochrane subjektívnych práv fyzickej alebo právnickej osoby. Subjektívne práva, resp. povinnosti žalobcu ako zamestnávateľa nie sú identické so subjektívnymi právami a povinnosťmi fyzických osôb zamestnancov. Aplikácia § 91 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. pre toto konanie tak nespĺňa podmienku primeranosti.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. Žalobca nebol v konaní úspešný, žalovaná ani ďalší účastník konania nemajú zo zákona právo na náhradu trov konania, preto súd účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca odvolanie, ktorým navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a zruší napadnuté rozhodnutie žalovanej v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu a prisúdi žalobcovi náhradu trov prvostupňového a aj odvolacieho konania.

Žalobca má za to, že postupom žalovanej a jej organizačnej zložky bezpochyby došlo aj k porušeniu jeho subjektívnych práv. Prioritne v tomto smere namieta porušenie práva na spravodlivý proces, ktoré zahŕňa aj právo na zákonné administratívne konanie, právo na fungovanie verejnej správy na princípe tzv. dobrej správy („good administration“), právo na dodržiavanie základných zásad správneho konania, pričom žalobca (vo vzťahu k svojej osobe) namieta aj porušenie svojho subjektívneho práva vlastníť majetok, práva na podnikanie za rovnakých podmienok ako domáce subjekty, právo na dosahovanie zisku vlastnou činnosťou.

Žalobca ďalej nesúhlasí s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého postupom žalovanej nedošlo k porušeniu princípu dvojinstančnosti správneho konania. Podľa názoru žalobcu došlo vydaním rozhodnutia žalovanej nepochybne k porušeniu uvedeného princípu správneho konania, nakoľko rozhodnutie žalovanej je nepreskúmateľné a v celom rozsahu arbitrárne.

Krajský súd uzavrel, že žalovaná svojím postupom neporušila žiadne ustanovenie právneho predpisu, preto je jej postup lege artis a v súlade s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. Tento záver však podľa názoru žalobcu neobstojí. Nie je povinnosťou žalobcu preukazovať, aký právny predpis žalovaná porušila, ale žalovaná

ako správny orgán je povinná uviesť relevantné právne ustanovenia, podľa ktorých v konkrétnej veci rozhodovala. Samotný postup žalovanej je podľa názoru žalobcu v priamom rozpore s viacerými ustanoveniami Ústavy SR a ďalšími právnymi predpismi, najmä pokiaľ ide o citovaný čl. 2 ods. 2 Ústavy, ďalej je tiež v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a s ustanoveniami § 3 ods. 1, 2, 4 a 5, § 32 ods. 1 a § 46 ods. 1 Správneho poriadku a ďalšími právnymi normami, ktoré upravujú aj základné zásady správneho konania.

Čo sa týka vykonanej kontroly žalovanej u žalobcu týkajúcej sa reálneho výkonu činnosti zamestnancov žalobcu sa žalobca nestotožnil s názorom krajského súdu o zákonnosti takejto kontroly. Predovšetkým namietal, že do kompetencie žalovanej uskutočnenie takejto kontroly nepatrí.

Žalobca v odvolaní poukázal aj na to, že krajský súd sa nevysporiadal s ďalšími argumentmi nezákonnosti uvedenými v žalobe, najmä porušením princípu rovnakého zaobchádzania.

Ďalej žalobca namietal, že v rozhodnutí žalovanej došlo k neprípustnej retroaktivite, pričom poukázal na predchádzajúce kontroly u žalobcu, v ktorých neboli zistené nedostatky.

Vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu žalovaná navrhla, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil. Žalovaná uviedla, že žalobca v odvolaní neuviedol také námietky, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie rozhodnutia žalovanej. Vo vyjadrení k odvolaniu sa žalovaná pridržiava svojho vyjadrenia k žalobe, nakoľko v ňom zaujala stanovisko ku každej námietke obsiahnutej v žalobe.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Podľa § 250ja ods. 2 O. s. p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie.

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že krajský súd verejne prerokoval vec a verejne vyhlásil rozhodnutie dňa 23.10.2015. Odvolací súd nepovažoval za potrebné na prejednanie veci nariadovať pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 25.01.2017 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Súd v správnom súdnictve preskúma rozhodnutia a postupy orgánov verejnej správy predovšetkým v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe. Rozsahom tvrdení uvedených v žalobe je súd viazaný.

Podľa § 247 ods. 1 O. s. p., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa čl. 11 ods. 1 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady 833/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „základné nariadenie“) osoby, na ktoré sa toto nariadenie vzťahuje, podliehajú právnym predpisom len jedného členského štátu. Tieto právne predpisy sa určujú v súlade s touto hlavou.

Podľa čl. 11 ods. 3 písm. a) základného nariadenia s výhradou článkov 12 až 16 osoba vykonávajúca činnosť ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba v členskom štáte podlieha právnym predpisom tohto členského štátu.

Podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) základného nariadenia osoba, ktorá zvyčajne vykonáva činnosť ako zamestnanec v dvoch alebo viacerých členských štátoch podlieha právnym predpisom členského štátu bydliska, ak takáto osoba vykonáva podstatnú časť svojej činnosti v tomto členskom štáte, alebo ak je zamestnaná vo viacerých podnikoch, alebo ju zamestnáva viacero zamestnávateľov, ktorých registrované sídlo alebo miesto podnikania je v odlišných členských štátoch.

Podľa čl. 13 ods. 3 základného nariadenia osoba, ktorá zvyčajne vykonáva činnosť ako zamestnaná osoba a činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba v odlišných členských štátoch, podlieha právnym predpisom členského štátu, v ktorom vykonáva činnosť ako zamestnanec, alebo ak vykonáva takúto činnosť v dvoch alebo viacerých členských štátoch, právnym predpisom určeným v súlade s odsekom 1.

Z obsahu predloženého súdneho spisu najvyšší súd zistil, že Sociálna poisťovňa, pobočka Košice, ako prvostupňový správny orgán, rozhodnutím č. 90762-1/2013-KEM zo dňa 06.09.2013 rozhodla podľa § 178 ods. 1 písm. a) bod 1 a § 210 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. tak, že M. Z. nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti ako zamestnancovi žalobcu od 01.02.2012 podľa slovenskej legislatívy.

Na odvolanie žalobcu žalovaná rozhodnutím č. 49420-2/2013-BA zo dňa 16.12.2013 odvolanie zamietla a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdila.

Predmetom preskúmania odvolacieho súdu je rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovanej, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a konania týmto rozhodnutiam predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa najvyšší súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil krajský súd zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom ako aj žalobcom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd sa s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a konštatuje správnosť dôvodov, na základe ktorých krajský súd rozhodol.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj rozhodnutia žalovanej najvyšší súd dospel k rovnakému záveru ako krajský súd, a to, že v konaní nebol preukázaný reálny výkon zamestnancov žalobcu na území Slovenskej republiky a ani splnenie podmienok na určenie miesta podnikania.

Čo sa týka nepreukázania splnenia podmienok na určenie miesta podnikania najvyšší súd uvádza, že odôvodnenie napadnutého súdneho rozhodnutia v tejto časti je plne vyčerpávajúce a logicky odôvodnené. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby najvyšší súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. Odvolací súd dodáva, že sídlo žalobcu uvedené vo výpise zo živnostenského registra nespĺňa základné kritéria sídla spoločnosti.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd dodáva, že jednou z rozhodujúcich skutočností na určenie miesta výkonu činnosti, a teda aj na posúdenie a určenie príslušnosti k právnym predpisom sociálneho zabezpečenia je určenie registrovaného sídla alebo miesta podnikania. Ak osoba

pracujúca vo viacerých členských štátoch nevykonáva podstatnú časť činnosti v členskom štáte bydliska, uplatňujú sa právne predpisy členského štátu, v ktorom má zamestnávateľ registrované sídlo alebo miesto podnikania. Sice termín registrované sídlo alebo miesto podnikania v základom alebo vykonávacom nariadení nie je vymedzený, Súdny dvor na základe prípadu Planzer Luxembourg Sarl C-73/06 vypracoval termíny, na základe ktorých je možné určiť registrované sídlo alebo miesto podnikania zamestnávateľa. Podľa názoru Súdneho dvora určenie miesta sídla hospodárskej činnosti predpokladá zohľadnenie súhrnu faktorov, medzi ktorými sa v prvom rade nachádza sídlo, miesto ústredia, miesto stretnutia riadiacich osôb spoločnosti a miesto, obvykle totožné, v ktorom sa rozhoduje o všeobecnej podnikovej politike. Ďalšie faktory ako napríklad bydlisko riadiacich osôb, miesto konania valného zhromaždenia, miesto uloženia správnych a účtovných dokumentov a miesto hlavného priebehu finančných činností, najmä bankových sa môžu zohľadniť tiež.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd ďalej uvádza, že registrované sídlo alebo miesto podnikania môžu byť teda uznané po splnení určitých podmienok. Tieto kritéria skúma inštitúcia v mieste bydliska na základe dostupných informácií alebo v úzkej spolupráci s inštitúciou v členskom štáte, kde má zamestnávateľ registrované sídlo alebo miesto podnikania. V rámci skúmania predmetných skutočností je potrebné preukázať miesto, kde má zamestnávateľ registrované sídlo a správu, dĺžku obdobia od zriadenia zamestnávateľa v členskom štáte, počet administratívnych zamestnancov pracujúcich v sídle, miesto, kde je uzatvorená väčšina zmlúv a pod. V prípade, že zamestnávateľ nespĺňa podmienky registrácie sídla alebo miesta podnikania, nemôže sa na zamestnancov uplatňovať legislatíva štátu, v ktorom má zamestnávateľ registrované sídlo alebo miesto podnikania, čo je vzhľadom na výsledky kontroly aj tento prípad.

Odvolací súd tak dospel k rovnakému názoru ako krajský súd a žalovaná, že účastníčke konania nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti ako zamestnancovi žalobcu od 01.02.2012 podľa slovenskej legislatívy.

Po preskúmaní podaného odvolania najvyšší súd konštatuje, že s opakovanými právnymi námietkami odvolateľa sa súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde, a preto námietky uvedené v odvolaní vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia.

S poukazom na uvedené najvyšší súd podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O. s. p. v spojení s § 219 ods. 1 O. s. p. napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove potvrdil ako vecne správny.

Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 246c ods.1 a § 224 ods. 1 O. s. p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobca v konaní nemal úspech a žalovaná nemá na ich náhradu zákonný nárok ani v prípade úspechu.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.